

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันการดำเนินชีวิตของประชาชนมีการเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตเป็นอันมาก เนื่องจากความซับซ้อนทางเหตุปัจจัยของสังคม ทำให้การดำรงชีวิตต้องต่อสู้ดิ้นรนมากยิ่งขึ้น จึงควรมีผู้มีบทบาทรับผิดชอบ และหาทางเยียวยาปัญหาที่เกิดขึ้น พระสงฆ์ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคม เป็นศูนย์กลางของชุมชน และเป็นที่ยอมรับของชุมชน จึงต้องนำวิกฤตินี้มาเป็นโอกาสเพื่อพัฒนาสังคม ให้เป็นที่พึงพอใจของประชาชน ช่วยอบรมศีลธรรมให้สังคมอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข มีความสามัคคีเป็นที่ตั้ง การเผยแผ่พระพุทธศาสนาที่ถูกต้องจนเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปผู้เผยแผ่ต้องผ่านการเรียนรู้และเข้าใจพระพุทธศาสนาพอสมควรเพราะผู้ฟัง ผู้ที่เคยผ่านการศึกษาและเข้าใจพระพุทธศาสนาก็มีผู้ที่ยังไม่ได้ศึกษาเข้าใจอย่างถ่องแท้ก็มี หากผู้เผยแผ่อธิบายความหมายผิดเพี้ยนไปย่อมถูกผู้รู้ท้วงติงหรือตำหนิได้ ส่วนผู้ที่กำลังศึกษาพระพุทธศาสนาแต่ยังไม่เข้าใจหลักธรรมอย่างถ่องแท้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักธรรมที่เกี่ยวข้องกับจิตทุจริต เมื่อฟังผิดย่อมเกิดความไขว่เขวเข้าใจหลักธรรมผิดเพี้ยนจากความหมายเดิม และนำไปประพฤติปฏิบัติไม่ถูกต้องย่อมเป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย ผู้เผยแผ่พระพุทธศาสนาจำต้องศึกษาเรียนรู้ให้เข้าใจในประเด็นเนื้อหา ขอบเขต กฎเกณฑ์ และหลักการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับหลักธรรมในพระไตรปิฎก

หลักคำสอนในพระพุทธศาสนามุ่งเน้นกระทำให้บริสุทธิ์ปราศจากความชั่วทั้งปวงดังในโอวาทปาติโมกข์ หมายถึง ศีลสิกขาบทที่เป็นเหตุให้ผู้รักษาหลุดพ้นจากทุกข์ (ปาติ = สิกขา + โมกขะ = ความหลุดพ้น) หมายถึงคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าสำหรับถือเป็นหลักปฏิบัติในแนวเดียวกัน เป็นหัวใจหลักของพระพุทธศาสนา มี ๓ ข้อ คือการไม่ทำบาปทั้งปวง การทำกุศลให้ถึงพร้อม การทำจิตของตนให้ผ่องแผ้ว^๑ หลักการทั้ง ๓ นี้ถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของพระพุทธศาสนา ซึ่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงวางเป็นหลักปฏิบัติสำหรับพุทธศาสนิกชน พระธรรมกิตติวงศ์ (ทองดี สุรเตโช) ได้อธิบายถึงหลักการทั้ง ๓ ว่าการไม่ทำบาปทั้งปวง หมายถึงเว้นจากทุจริต คือความประพฤติชั่วด้วยกาย วาจา ใจ ยังกุศลให้ถึงพร้อม หมายถึงประกอบสุจริต คือประพฤติชอบด้วยกาย วาจา ใจ และทำใจของตนให้ผ่องใสหมายถึง

^๑ช.ธ. (ไทย) ๒๕/๑๘๓/๙๐.

ทำใจของตนให้หมดจดจากเครื่องเศร้าหมองใจ มีโลภ โกรธ หลงเป็นต้น^๒ ดังนั้น ความประพฤติชั่ว ทางวาจา หรือ วจีทุจริต^๓ ก็เป็นพฤติกรรมที่ไม่บริสุทธิ์ ก่อให้เกิดความชั่ว เป็นเครื่องมัวหมอง ซึ่งหากเกิดขึ้นกับบุคคลใด จะเป็นทางแห่งความเสื่อม เป็นกรรม หรือการกระทำที่ไม่ดีนำไปสู่อบาย วินิบาต นรก วจีทุจริตเป็นวัจกรรมชนิดหนึ่ง^๔ เป็นหนึ่งใน ทุจริต ๓ ประการ^๕ เป็นการกระทำ ไม่ดีทางวาจา เป็นความประพฤติชั่วด้วยวาจา หรือ ประพฤติชั่วทางวาจา^๖ มี ๔ ประการ^๗ คือ ๑) พูดคำเท็จ (มุสาวาท) ๒) พูดคำส่อเสียด (ปิสุณาวาจา) ๓) พูดคำหยาบ (ผรุสวาจา) ๔) พูดคำเพ้อเจ้อ (สัมผัปปลาปะ) ตามหลักพระพุทธศาสนานี้วจีทุจริตเป็นธรรมที่ทำให้เราร้อน ดังที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า “กายทุจริต วจีทุจริต และมโนทุจริต ธรรมเหล่านี้ชื่อว่าทำให้เราร้อน”^๘ เป็นอกุศลธรรมที่ก่อให้เกิดโทษทั้งต่อตนเองและผู้อื่นดังที่ตรัสว่า “ก็ชนเหล่าใดประพฤติกายทุจริต วจีทุจริต มโนทุจริตชนเหล่านั้นชื่อว่าไม่รักตน แม้ชนเหล่านั้นจะกล่าวอย่างนี้ว่า ‘เรารักตน’ ก็ตามชนเหล่านั้นก็ชื่อว่า ไม่รักตน”^๙

สำหรับโทษของวจีทุจริตนั้นปรากฏทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ดังที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า “เมื่อบุคคลทำกายทุจริต วจีทุจริต มโนทุจริต ที่เรากล่าวว่าเป็นกิจไม่ควรทำโดยส่วนเดียว โทษอย่างนี้ อันผู้นั้นพึงหวังได้ คือ ๑. แม้นกิตติเตียนตนเองได้ ๒. ผู้รู้ใครครวญแล้วย่อมติเตียนได้ ๓. กิตติศัพท์ชั่วย่อมกระฉ่อนไป ๔. เป็นคนหลงทำกาลละ ๕. เมื่อแตกกายตายไป ย่อมเข้าถึงอบาย ทุคติ วินิบาต นรก”^{๑๐} หรือที่ตรัสไว้ว่า “หมู่สัตว์ที่ประกอบกายทุจริต วจีทุจริต และมโนทุจริต กล่าวร้ายพระอริยะ มีความเห็นผิด และชักชวนผู้อื่นให้ทำกรรมตามความเห็นผิด พวกเขาล้างจากตายแล้วจะไปบังเกิดในอบาย ทุคติ วินิบาต นรก”^{๑๑}

^๒พระธรรมกิตติวงศ์ (ทองดี สุรเตโช), พจนานุกรมเพื่อการศึกษาวิเคราะห์พุทธศาสนา อธิบายศัพท์และแปลความหมายคำวัดที่ชาวพุทธควรรู้, พิมพ์ครั้งที่ ๓, (กรุงเทพมหานคร : ธรรมสภาและสถาบันบวรธรรม, ๒๕๕๑), หน้า ๑๔๓๑.

^๓ที.ปา. (ไทย) ๑๑/๓๐๕/๒๖๐.

^๔ม.ม.อ. (ไทย) ๒/๕๗/๔๐.

^๕ที.ปา. (ไทย) ๑๑/๓๐๕/๒๖๐.

^๖พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต), พจนานุกรมพุทธศาสนา ฉบับประมวลศัพท์, พิมพ์ครั้งที่ ๑๒, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๕๑), หน้า ๓๕๕.

^๗อง.จตุกก. (ไทย) ๒๑/๑๔๘/๒๑๒, อง. จตุกก. (ไทย) ๒๑/๒๒๑/๓๓๘.

^๘อภิ.สง. (ไทย) ๓๔/๑๓๐๖/๓๒๙.

^๙ส.ส. (ไทย) ๑๕/๑๑๕/๑๓๒.

^{๑๐}อง.ทุก. (ไทย) ๒๐/๑๘/๗๑.

^{๑๑}ที.ส. (ไทย) ๙/๒๔๖/๘๓.

ดังนั้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์เรื่องอาบัติที่สัมพันธ์กับวัจจุจริตในภิกขุปาติโมกข์ เพื่อจะได้นำผลวิจัยไปเป็นประโยชน์แก่การเผยแผ่พระพุทธศาสนา เพื่อพัฒนาตนเอง และพัฒนาสังคมต่อไป

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- ๑.๒.๑ เพื่อศึกษาความหมายและประเภทของวัจจุจริต
- ๑.๒.๒ เพื่อศึกษาอาบัติที่สัมพันธ์กับวัจจุจริตในภิกขุปาติโมกข์
- ๑.๒.๓ เพื่อวิเคราะห์สาเหตุที่พระพุทธรเจ้าทรงบัญญัติสิกขาบทที่สัมพันธ์กับวัจจุจริตในภิกขุปาติโมกข์

๑.๓ ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยที่จะศึกษาในครั้งนี้คือเรื่องอาบัติที่สัมพันธ์กับวัจจุจริตในภิกขุปาติโมกข์ ความหมายและประเภทของวัจจุจริต และวิเคราะห์สาเหตุที่พระพุทธรเจ้าทรงบัญญัติสิกขาบทที่สัมพันธ์กับวัจจุจริตในภิกขุปาติโมกข์ โดยศึกษาจากพระวินัยปิฎก และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับอาบัติที่สัมพันธ์กับวัจจุจริตในภิกขุปาติโมกข์

๑.๔ ปัญหาที่ต้องการทราบ

- ๑.๔.๑ ความหมายและประเภทของวัจจุจริตว่าหมายถึงอะไร มีอะไรบ้าง
- ๑.๔.๒ อาบัติที่สัมพันธ์กับวัจจุจริตในภิกขุปาติโมกข์ มีอะไรบ้าง และสัมพันธ์กันอย่างไร
- ๑.๔.๓ สาเหตุที่พระพุทธรเจ้าทรงบัญญัติสิกขาบทที่สัมพันธ์กับวัจจุจริตในภิกขุปาติโมกข์ มีอะไรบ้าง

๑.๕ นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

อาบัติ หมายถึง การต้อง การล่วงละเมิดสิกขาบท การปรับโทษ ความผิด มี ๗ กอง คือ ๑) ปาราชิก ๒) สังฆาทิเสส ๓) ถุลลัจจัย ๔) ปาจิตตีย์ ๕) ปาฏิเทสนียะ ๖) ทุกกฏ ๗) ทุพภาษิต วัจจุจริต หมายถึง การประพฤติชั่วด้วยทางวาจา มี ๔ อย่าง คือ ๑) มุสาวาท (พูดคำเท็จ) ๒) ปิสุณาวาจา (พูดคำส่อเสียด) ๓) ผรุสวาจา (พูดคำหยาบ) ๔) สัมผัปปลาปะ (พูดคำเพ้อเจ้อ)

ภิกขุปาติโมกข์ หมายถึง ประมวลสิกขาบทที่พระพุทธรเจ้าทรงบัญญัติไว้สำหรับภิกษุ มี ๒๒๗ ข้อ

๑.๖ ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต) ได้กล่าวถึงเรื่อง อาบัติ ไว้ในหนังสือ พุทธธรรม เรื่อง อุตตริมนุสสรธรรม หรือคุณวิเศษ หรือการบรรลุธรรมอย่างสูงที่เกินปกติของมนุษย์สามัญว่า คือ คุณวิเศษ เช่น สมภาณี ฌาน สมาบัติ มรรคผล ถ้าอวดโดยที่ตนไม่มีคุณวิเศษนั้นจริง คือการ หลอกลวง ย่อมต้องอาบัติปาราชิก ชาติจากความเป็นพระภิกษุ แต่ถ้าได้บรรลุจริงแล้วกล่าวอวด แก่ชาวบ้าน หรือผู้อื่นที่ไม่ใช่ภิกษุหรือภิกษุณี ก็ไม่พ้นความผิด เพียงแต่อาบัติเบาลง เป็นอาบัติ ปาจิตตีย์ อีกพุทธบัญญัติหนึ่งในจำพวกห้ามอวดอุตตริมนุสสรธรรมคือ สิกขาบทที่ห้ามไม่ให้ พระภิกษุแสดงปาฏิหาริย์แก่ชาวบ้าน พระภิกษุใดที่แสดงถือว่ามีความผิดต้องอาบัติทุกกฏ^{๒๒}

ปัญญานันทภิกขุ (ป๋น ปญฺญานนฺโท) ได้กล่าวเกี่ยวกับ วาจาสุภาสิต ไว้ในหนังสือ มงคลชีวิตหลักปฏิบัติมงคล ๓๘ ประการของคนดี ว่าวาจาที่ประกอบด้วยองค์ ๕ ถึงแม้จะ จัดเป็นวาจาสุภาสิต เป็นวาจาดี มีประโยชน์ แต่ถ้าผู้พูดไม่รู้จักกาลอันควรและไม่ควรเช่นนั้นอาจ ทำให้เสียผล เสียหาย ต้องรู้จักผลในกาลอันควร จึงจะสำเร็จประโยชน์ได้ แต่ถ้าวาจานั้นเป็นเท็จ ก็ไม่จัดเป็นวาจาที่ชอบที่ดี คำพูดถึงจะถูกกาล ทั้งจริงทั้งอ่อนหวาน แต่ไม่เป็นประโยชน์ก็ เสียเวลาเปล่าต้องประกอบด้วยประโยชน์จึงจัดเป็นวาจาชอบ ผู้พูดต้องมีจิตเมตตาและไม่มีอคติ เมื่อพูดถูกกาล ก็เป็นอันแสดงว่าผู้พูดเป็นผู้มีนัยในคำสัตย์ เมื่อพูดอ่อนหวานก็เป็นอันแสดงว่าผู้พูดเป็นสุภาพชน เมื่อพูดประกอบด้วยประโยชน์ ผู้พูดและผู้ฟังก็ไม่ไร้ผล เมื่อกล่าวด้วยเมตตา จิตก็เป็นอันแสดงเจตนาดีของผู้พูด^{๒๓}

พระสมพงษ์ ติกุขธมฺโม (ราชเจริญ) ได้ศึกษาวิเคราะห์ แนวคิดเรื่องมุสาวาทในพุทธ ปรัชญาเถรวาทสรุปได้ว่า มุสาวาทเป็นคำพูด และการกระทำที่ก่อให้เกิดปัญหาความทุกข์ และความสับสนวุ่นวายขึ้นในสังคมเมื่อมีการละเมิดศีลข้อใดข้อหนึ่งเกิดขึ้นในที่ใดการละเมิดศีลข้อ มุสาวาทก็เกิดขึ้นในที่นั้นโดยมีมูลเหตุมาจากอกุศลกรรมบถ ทำให้อยากได้ผลประโยชน์ของ ผู้อื่นมาเป็นของตน ต้องการรักษาลประโยชน์ของตนเอาไว้ และทำลายผลประโยชน์ของผู้อื่น หรือโยนความผิดให้ผู้อื่น ทำให้เกิดความกลัวจากการทำความผิด จึงทำให้เกิดการละเมิดศีล ข้อมุสาวาทขึ้น^{๒๔}

^{๒๒} พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต), **พุทธธรรม ฉบับปรับปรุงขยายความ**, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สหธรรมิก, ๒๕๔๙), หน้า ๔๔๐.

^{๒๓} ปัญญานันทภิกขุ (ป๋น ปญฺญานนฺโท), **มงคลชีวิต**, (กรุงเทพมหานคร : ธรรมสภาและสถาบัน บันลือธรรม, ๒๕๔๔), หน้า ๘.

^{๒๔} พระสมพงษ์ ติกุขธมฺโม (ราชเจริญ), **การศึกษาวิเคราะห์แนวคิดเรื่องมุสาวาทในพุทธปรัชญาเถรวาท, วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต**, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๕๑), หน้า ๑๘๘.

พระมหาไพรัช โชติรัตโน (เชื้อแก้ว) ได้กล่าวเกี่ยวกับความสำคัญของวาจา ในงานวิจัย ว่าความสำคัญของวาจาในพระพุทธศาสนาได้แก่ วาจาที่เป็นถ้อยคำ มีความสำคัญในการสื่อสาร และเผยแผ่คำสอนในทางพระพุทธศาสนา วาจาถ้อยคำที่เป็นคำสอนสุภาษิต มีประโยชน์ต่อผู้ที่พูดเอง ส่วนวาจาที่เป็นวจีกรรม มีความสำคัญในฐานะที่เป็นกรรม ผลของวจีกรรมย่อมเป็นไปตามเหตุปัจจัย คือ วจีกรรมฝ่ายกุศลย่อมทำให้เกิดผลดี และวจีกรรมฝ่ายอกุศล ย่อมให้ผลในทางที่ไม่ดีผลที่เกิดจากวจีกรรมย่อมมีได้ทั้งโลกนี้ และโลกหน้า^{๔๕}

ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ กล่าวถึง การใช้ถ้อยคำไว้ในหนังสือพูดได้พูดเป็น สรุปได้ว่า นักวิทยาศาสตร์ได้ยอมรับในความสำคัญของภาษาในการสื่อสารแล้ว ต่อมาเมื่อการสื่อสารมีการพัฒนามากขึ้น จึงมีผู้วิเคราะห์สาร หรือตัวภาษาวาจาจะแบ่งได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ วจนภาษา ภาษาที่ใช้ถ้อยคำ ได้แก่ คำพูดที่ตกลงร่วมกันใช้ในสังคม มีระบบมีหลักเกณฑ์ทางภาษาและไวยากรณ์ และอวจนภาษา ภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำ^{๔๖}

ฉัตรวรุณ ตันนะรัตน์ กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการพูดไว้ในหนังสือหลักวาทการสรุปได้ว่า เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมประชาธิปไตยมีบุคลิกภาพที่ดีเข้ากับสภาพของสังคมได้ รู้จักวิธีถ่ายทอดวิชาให้แก่ผู้อื่น สามารถแสดงออกซึ่งความคิดเห็นที่ดี มีวิจารณ์ญาณ รู้จักคิด รู้จักโต้แย้งอย่างมีเหตุผล และรู้จักใช้ข้ออ้างอิงที่มีหลักฐานในการพูด สามารถสื่อความหมายกับผู้อื่น ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่จำเป็นแก่การดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน^{๔๗}

เสนาะ ผดุงฉัตร กล่าวถึงการพูดสองแบบไว้ในวาทศาสตร์ ศิลปะเพื่อการพูด สรุปได้ว่า การพูดที่เปล่งออกมาเป็นภาษามนุษย์ ส่วนเมื่อฟังแล้วมีความหมายอย่างไรเป็นอีกเรื่องหนึ่ง และการพูดเป็น คือ การพูดให้คนฟังชื่นชอบ เชื่อถือคล้อยตาม เกิดความนิยมชมชอบในตัวผู้พูด การจะทำได้เช่นนี้ต้องหมั่นศึกษาและฝึกฝน^{๔๘}

^{๔๕} พระมหาไพรัช โชติรัตโน (เชื้อแก้ว), “มนทัศน์เรื่องวาจาในพระพุทธศาสนา: ศึกษาเชิงวิเคราะห์”, วิทยานิพนธ์ศาสนศาสตรบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๔๘), หน้า ๒๕.

^{๔๖} ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์, **พูดได้ พูดเป็น**, (กรุงเทพมหานคร : บพิธการพิมพ์, ๒๕๒๕), หน้า ๑๐.

^{๔๗} ฉัตรวรุณ ตันนะรัตน์, **หลักวาทการ**, (กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๑๙), หน้า ๕.

^{๔๘} เสนาะ ผดุงฉัตร, **วาทศาสตร์ ศิลปะเพื่อการพูด**, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๔๐), หน้า ๒.

อุดม บัวเพียร ได้กล่าวเกี่ยวกับความหมายของการพูดไว้ในหนังสือวาทวิทยา ว่าการพูด คือ กระบวนการสื่อสารความคิดจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่ง โดยมีภาษา นำเสียง และอากัปกริยาเป็นสื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งความเข้าใจระหว่างมนุษย์กับมนุษย์และเป็นการแสดงออกถึงอารมณ์และความรู้สึกโดยใช้ภาษาและเสียงสื่อความหมาย^{๑๙}

สรุปได้ว่า จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบทฤษฎะแนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องอาบัติที่สัมพันธ์กับวจีทุจริตในภิกขุปาติโมกข์ เพื่อนำมาเป็นข้อสนับสนุนในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ และเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเชิงวิเคราะห์เรื่องอาบัติที่สัมพันธ์กับวจีทุจริตในภิกขุปาติโมกข์ให้เข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับอาบัติที่สัมพันธ์กับวจีทุจริตในภิกขุปาติโมกข์ เพื่อประโยชน์สุขของคณะสงฆ์สืบต่อไป

๑.๗ วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิเคราะห์อาบัติที่สัมพันธ์กับวจีทุจริตในภิกขุปาติโมกข์ในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) ซึ่งมีขั้นตอนวิธีดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

๑.๗.๑ ขั้นรวบรวมข้อมูล

๑) รวบรวมข้อมูลชั้นปฐมภูมิ (Primary Sources) ได้แก่ คัมภีร์พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๒) รวบรวมข้อมูลชั้นทุติยภูมิ (Secondary Sources) ได้แก่ เอกสาร ตำราวิชาการ และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับอาบัติที่สัมพันธ์กับวจีทุจริตในภิกขุปาติโมกข์

๑.๗.๒ ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาจัดกลุ่ม แยกประเภท และกำหนดไว้เป็น ๕ บท ส่วนวิธีการวิเคราะห์ เน้นการนำข้อมูลที่เป็นพุทธพจน์หรือข้อมูลจากพระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มาแสดงเป็นหลักไว้ก่อนแล้วนำข้อมูลที่ได้จากเอกสาร ตำราวิชาการ และวิทยานิพนธ์มาใช้ในการประกอบการอธิบายในการเขียนเนื้อหาลงในแต่ละบทตามความสอดคล้องและความเหมาะสมแก่เนื้อหาของการศึกษาอาบัติที่สัมพันธ์กับวจีทุจริตในภิกขุปาติโมกข์

๑.๗.๓ ขั้นนำเสนอผลการวิจัย

ในการศึกษาวิเคราะห์อาบัติที่สัมพันธ์กับวจีทุจริตในภิกขุปาติโมกข์ในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษา ตามลำดับขั้นตอน ด้วยวิธีแบบบรรยายในเชิงคุณภาพตามความเหมาะสมแก่เนื้อหาในบทต่าง ๆ ตามลำดับ

^{๑๙} อุดม บัวเพียร, วาทวิทยา, (กรุงเทพมหานคร : ชูเปอร์เบรณ, ๒๕๓๓), หน้า ๔.

๑.๘ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- ๑.๘.๑ ทำให้ทราบความหมายและประเภทของวจีทุจริต
- ๑.๘.๒ ทำให้ทราบอาบัติที่สัมพันธ์กับวจีทุจริตในภิกขุปาติโมกข์
- ๑.๘.๓ ทำให้ทราบสาเหตุที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติสิกขาบทที่สัมพันธ์กับวจีทุจริตในภิกขุปาติโมกข์